

CD JAZZ
CRAM:
 For a Dog
 ●●●●○

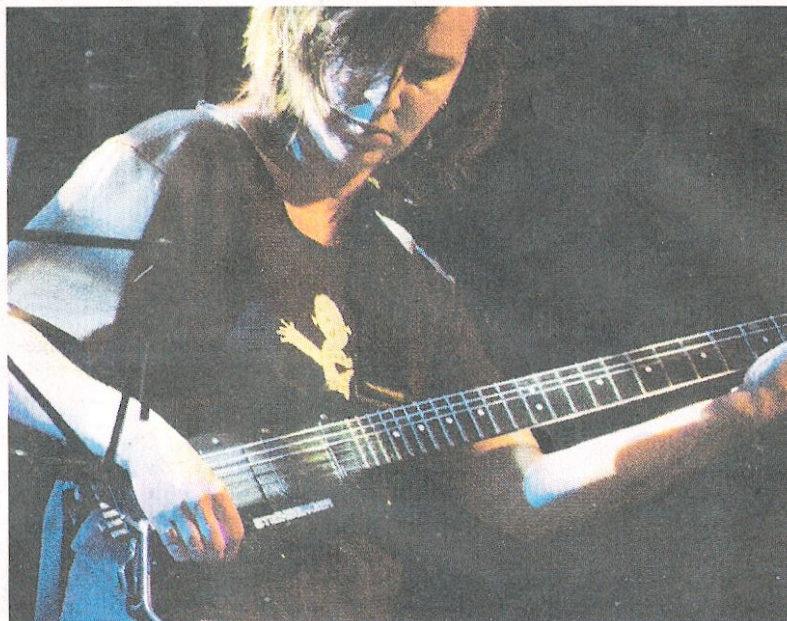
De wereld van Corrie van Binsbergen is heel breed en nergens plat. Ze leidde haar gewone groep Corrie en de Brokken (gevolgd door Corrie en de Grote Brokken), componeerde voor het ASKO Ensemble en het Mondriaan Strijkkwartet, organiseerde literaire concerten met Kees van Kooten en Remco Campert en speelt al even breed gitaar.

De groep CRAM – de letters verwijzen naar de voornamen van de vier vaste leden – werd opgericht voor Rencontres Musicales 2005 in de Marokkaanse hoofdstad Rabat en speelde vorig jaar met succes op North Sea Jazz. Op *For a Dog*, maart dit jaar vastgelegd in een studio in het Duitse Osnabrück, wordt kennelijk geogst wat bij die concerten werd gezaaid, want de groep klinkt heel hecht en in balans. Er wordt niet gefoezeld of geprobeerd.

Wel worden er spannende spelletjes gespeeld, zoals in het koddige *Hop* en het net zo opgewekte *Kortjakje*. Ook *De trein naar Ulan Bator*, met een ijzersterke bijdrage van Rutger van Otterloo op baritonsax, en *Wrong Train* van drummer Arend Niks knetteren van vitaliteit en motoriek.

Toch zijn de indrukwekkendste composities van deze plaat de stukken die langzaam of zelfs traag verlopen. Zoals het fraaie *Downunder* van baby-bassist Mick Pauwe met Hein Offermans als gast op echte contrabas en Corrie zelf kort maar heftig solerend op *space*-gitaar.

Nog opvallender zijn de stukken waarvoor als gast Hammondorganist

Corrie van Binsbergen

Hechte jazz van CRAM

Carlo de Wijs werd uitgenodigd. In het titelstuk, opgedragen aan een Italiaanse straathond, valt al op dat De Wijs anders speelt dan in de partyjazz waarmee hij doorgaans wordt geassocieerd.

Peinzend, weids, een tikje vervreemdend. Maar pas door *Blues for Penelope*, met dik acht minuten het langste stuk van de plaat, raak je als luisteraar echt ontregeld. Ten eerste omdat dit stuk qua vorm helemaal geen blues is en De Wijs zich onthoudt van de bekende akkoorden. Maar meer nog door wat hij wél speelt, nadat Corrie de toon heeft gezet. Te weten: handenvol gemene ak-

koorden die blijven hangen als onweerswolken en tegen het einde samenklonteren voor een bijna apocalyptisch eind.

Wat deze plaat als geheel bijzonder maakt, is de manier waarop Corrie van Binsbergen zonder nadruk spot met het onderscheid tussen de diverse genres. Rock, jazz of 'modern klassiek': wat maakt het uit, zo lang het boeit en niemand uitsluit? Haar zevende en laatste compositie, *The Lake Isle of Innisfree* is er een voor haar alleen en onderstreept dat standpunt fraai, waardig en laconiek.

FRANS VAN LEEUWEN